

Hlas mládeže

Vydává občanské sdružení Dělnická mládež. Šéfredaktor: Jan Kuřec.
Ročník VI., číslo osmé. Adresa Hlasu mládeže: Dělnická mládež,
Ciolkovského 853, 161 00, Praha 6.

WEB, e-mail: hlas.delnickamladez.cz, kurec@delnickamladez.cz
Bankovní konto: 228 787 719 / 0300. Foto a reprodukce: Archiv Hlasu
mládeže. Registrováno pod reg.č. MKČR E 19540. Tento výtisk je zdarma.

NACIONALISTÉ V OSTRAVĚ ODMÍTLI „NEZÁVISLÉ KOSOVO“

Na dvě stovky lidí se sešlo na ostravském Masarykově náměstí, aby vyjádřilo svůj nesouhlas s ukradením jihosrbské provincie Kosovo albánskými teroristy vydatně podporovanými USA. Od tohoto aktu agrese letos uplynulo už 6 let.

Demonstrace za srbské Kosovo se v Ostravě konala již podruhé. Úvodního slova se zhostil předseda Dělnické mládeže (DM) Erik Lamprecht. Lamprecht ve své řeči označil akt „osamostatnění“ Kosova za projev amerického imperialismu. Po předsedovi DM se ujal slova vůdce Slovenské pospolitosti Jakub Škrabák. Ten vyzdvihl oddanost Srbů myšlence slovanské vzájemnosti a jejich pomoc v boji za svébytnost slovenského národa. Dalším řečníkem byl zástupce Evropské fronty solidarity pro Kosovo (EFSK). Ve svém projevu popsal tragickou každodenní realitu a teror, kterému jsou Srbové na Kosovu vystaveni. Na vlastním území jsou jim

odpírána základní lidská práva americkými loutkami a narkobarony, tedy albánskými představiteli kosovského pseudostátu. EFSK proto aktivně tamním Srbům pomáhá. Pořádá humanitární sbírky, které sami až ke kosovským Srbům doručují. Projevovou část uzavřel aktivista Narodoweho frontu Czestochowa. Polský nacionalista apeloval na evropskou solidaritu a vyjádřil přesvědčení, že nad Kosovem jednou znovu zavlaje srbská vlajka.

Po projevech se účastníci zformovali do průvodu a vydali se na pochod centrem Ostravy. Kromě prosrbských a protiimperialistických transparentů byly k vidění české a moravské zemské vlajky i polské, slovenské a srbské prapory. Po cestě se skandovala hesla na podporu Srbů a jejich územní celistvosti, odpálena byla i pyrotechnika. Demonstrace byla zakončena u Nové radnice typickým srbským pozdravem, tedy zdviženými třemi prsty na pravé ruce.

Ukrajinská národní revoluce

Protesty na Ukrajině začaly v listopadu loňského roku údajně jako nesouhlas s nepodepsáním dohody o spolupráci mezi Ukrajinou a Evropskou unií (EU). Ukrajinský prezident Janukovyč je podle mnohých Ukrajinců jenom loutkou v rukou mocných ruských oligarchů. Vláda je zkorumpovaná a ekonomika je ve špatné situaci. Díky tomu se brzy z euromejdanu, na který se sjížděli bruselští bafuňáři, staly radikální protivládni protesty.

Západní média se ještě před pár dny snažila vyličít střety jako manifestaci touhy Ukrajinců po vstupu do EU. To se dařilo tím hůře, čím více bylo na protestech vidět banderovské červeno-černé prapory. A vlajek EU v Kyjevě dál ubývá. Ukrajinská mládež asi vidí ten bruselský ráj svých vrstevníků v unii, když v některých zemích EU je až polovina mladých lidí bez práce. Radikální mládež se staví v Kyjevě do čela protestů a dává nepřehlédnutelně najevo svůj odpor jak proti Moskvě, tak proti Bruselu. Ve středu položilo 7 mladíků v Kyjevě na oltář národní revoluce, jak svůj boj radikální mládež sama nazývá, své životy. Podlehli střelným zraněním a všem tímto vzdáváme hold.

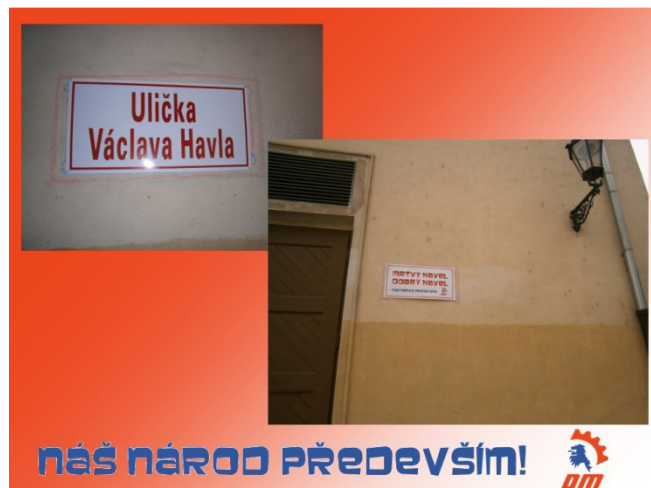
Ukrajínští nacionalisté se semkli k odporu a vydali jednotné prohlášení, ve kterém označili svůj boj za plamen obrody Evropy. V prohlášení uvádí, že i přestože mnozí Ukrajinci podlehli iluzi o samospásném členství v EU, ukrajínští národovci EU odmítají. Současné protesty podle svého prohlášení vidí jako příležitost k zažehnutí národní revoluce a vybudování národního státu. Prvním krokem k tomuto cíli je podle nich svržení „protinárodní, oligarchické a liberalistické Janukovyčovy vlády“. Nacionalisté se zformovali do takzvaného Pravého sektoru a postupně se jim během protestů daří

získávat lidi na svou stranu. V kyjevských ulicích proto přibývá banderovských vlajek a ubývá modrých hadrů se žlutými hvězdami. Radikální ukrajinská mládež jako „kategoričtí oponenti EU“ vyzývají všechny evropské nacionalisty k jednotě a solidaritě. Alespoň takto bychom jim chtěli v jejich boji vyjádřit podporu a soustrast s padlými. Bylo by troufalé odhadovat, jak celá ukrajinská revolta dopadne. Ale už nyní dokázala ukrajinská mládež více než podstatná část té naší mládeže - vyjít do ulic a vyjádřit svůj odpor.

Identita – mládež - revoluce

Předsednictvo DM

Přejmenovali jsme Havlovu ulici

Po strůjci úpadku naší země, Václavu Havlovi, před nedávnem pojmenovali jednu brněnskou uličku. Co si o přínosu alkoholika Havla myslí naši aktivisté, vyjádřili novou adresní cedulí, kterou vyměnili za tu původní.

Pojmenování zapadlé uličky si prosadila skupinka pravdoláskařů žijících toho času v Brně a pohybujících se okolo divadla Husa na provázku, brněnské Strany zelených a pár zneuznaných studentů brněnských vysokých škol. Těch samých držitelů patentu na rozum, kteří chtějí vždy "demokraticky" blokovat průvody nacionalistů. I pojmenování uličky Václava Havla proběhlo pěkně demokraticky - opakovanými anketami, dokud hlasování nedopadlo tak, jak bylo připraveno.

My ovšem Havlův kult nikdy ctít nebudeme, našimi hrdiny jsou lidé čestní a příkladní, nikoliv polistopadoví zločinci a služebníci sionistů. Pro nás platí heslo: **Náš národ především!**

Mládež musí revoltovat, ne se podřizovat době

Žijeme v době, kdy mladí lidé tráví téměř veškerý svůj volný čas na sociálních sítích nebo hraním počítačových her. Dnešní mládež postrádá jakoukoliv vizi a budoucnost svou a svého okolí neřeší. Značná část mladých lidí žije dneškem a důležitá je pro ně jen zábava. Kapitalismus a všeobecně moderní demokracie učí mladé lidi vnímat své okolí pouze materialisticky a svým způsobem z nich vytváří otroky konzumu. Pokud máme být revolučním hnutím, musíme se zaměřit na „převýchovu“ mládeže, která bude v budoucnosti tvořit a budovat tuto společnost.

Jelikož je propaganda moderní konzumní společnosti opravdu silná, nezbyvá nám nic jiného, než bojovat jejich zbraněmi. Je potřeba zacílit na slabá místa a oslovit mládež v těch směrech, kde systém selhává. V době akčních seriálů a trapných reality-show, musíme být my, národní a sociální mládež, jasnou opozicí vůči dnešnímu vidění světa. Musíme probudit v mladých lidech hrdost a chuť změnit svou budoucnost. Proto je potřeba ovládnout jak virtuální svět kvalitní a upřímnou propagandou, tak i život na ulici, kde je potřeba aktivně oslovovat jak mládež, tak i ostatní. Jen letáky a samolepky nestačí a nikoho již neosloví. Mladí lidé potřebují mít s námi přímý kontakt, aby poznali, že jsme jako oni a ne takoví, jak nás vykreslují sdělovací prostředky.

Abychom oslovili širší masy, musíme nejprve dokázat, že to s národem myslíme opravdu vážně. Jako sociální hnutí musíme vyvinout maximální úsilí v pomoci těm, kteří tu pomoc opravdu potřebují. Kapitalismus denně ničí životy mnoha z nás. Rodiny se ocitají na samotném okraji společnosti a stát jejich problémy přehlíží. Je tedy na nás, abychom

podporovali ty, na které systém kašle a jejichž osudy politiky nezajímají. Určitě každý z nás má ve svém okolí rodiny či jednotlivce, kteří se potácejí ve finanční tísní, kterou si sami nezavinili. V takovém případě je důležité informovat své okolí o tom, že někdo potřebuje jejich pomoc. Lidé denně vyhazují oblečení, které si koupili a oblékli si je jen párkrát, hračky, se kterými si děti vůbec nepohráli atd. Takové maličkosti ale udělají lidem v nouzi velkou radost a uvidí, že někdo opravdu upřímně stojí na jejich straně a mohou se o ně opřít. Vytvoří to v nich i určitý pocit naděje v lepší zítřek. Nezapomínejme ani na ty, jež jsou bez domova. Kapitalismus vytvořil doslova masu lidí a vzal jim i poslední právo a to je právo na důstojný život – právo na bydlení. Tyto lidi sužuje nejen hlad, ale i nemoci. Tito lidé často umírají sami bez zájmu společnosti. Těmto lidem pomůže v zimních časech i obyčejná teplá polévka, čaj či lék proti nachlazení. Nacionalismus je zejména o socialismu a solidaritě. Pokud toto opomineme, nemůžeme se nazývat nacionalisty.

Nesmíme zapomínat ale také na každodenní aktuální problémy jak regionální, tak systémové. Na tyto problémy je potřeba aktivně a cíleně reagovat a nabízet vhodná řešení a alternativy. Měli bychom mládež motivovat k tomu, aby nebyla jen poslušným stádem oveček tohoto systému, ale aby tvořila opravdovou revoltu vůči momentální ekonomické, ale i hodnotové totalitě.

Národně orientovaná mládež potřebuje ale především vzory. Jako mládežnická organizace politické strany bychom měli automaticky hledat své vzory ve straně. Naopak členové strany by měli chtít být vzorem pro své nástupce. Proto je potřeba, aby strana chtěla jít směrem kupředu a nikoliv zpět. Výsledky posledních parlamentních voleb daly straně jasný signál, že současný směr, kterým se strana vydává, nikam nevede a je důležité, aby naslouchala jak svým členům, sympatizantům, tak i svým kritikům. Na řadě je kompletní reorganizace a přehodnocení své aktivity, která dosud míří jinam, než by měla. Pokud bude strana i nadále postrádat sebereflexi, zanikne a s ní i její mládež. Toto nesmíme dovolit a proto je potřeba se společnými silami zasadit o opravdovou změnu k lepšímu.

Dominik Březný, DM Ostrava

Moje rozmluva s Emilem o cestě kapitalismu

Tak včera u nás měli oslavu buržousti, bylo mi zle z těch jejich spokojených tváří a debat jen kolem peněz a obchodu se točících, povídá mi při naší poslední večerní rozpravě můj blízký přítel a věčný pesimista Emil. Emil je veskrze chudý člověk, žijící jako spousta lidí od výplaty k výplatě, o to je však bohatší duchem a intelektem. Velmi mě baví naše filosoficko-psychologické debaty. Hned jsem si ale uvědomil, že ze mě čiší bohupustá závist. Na jednu stranu se mi takoví lidé hnusí, na stranu druhou jim přece závidím, i já bych chtěl být za vodou, mít ženušku, jejíž jedinou starostí je, aby se jí dostávalo dostatečného přepychu a nemuset se starat, jak přežít zase další stresující den. Těžko jim to vyčítat.

Ale vždyť máš pravdu, kamaráde, odvěcuji hned. Závist v tom je jistě také, to je přirozená vlastnost člověka stejně jako láska a nenávisť. Ale je ve tvé reakci jen jedním z mnoha faktorů následujících jako samozřejmý důsledek odhalení toho zvráceného stavu, kdy si kapitalisté žijí v přepychu a druzí dřou bídu. Oni se rádi obhajují tím, že za nimi stojí studium a dřina. Tomu nevěříš snad ani ty, kamaráde, je to spíše bezohlednost. I kdyby tomu tak bylo, tak studium a dřina – a co oni ví o dřině a skutečné vzdělanosti? – nikoho neopravňuje k tomu nabývat bohatství na úkor druhých. Jistě, i já jim závidím jejich soběstačnost, po ní přeci touží každý člověk na zemi, ale ne každý člověk má v sobě tolik sobectví, aby si to bohatství vydobyl na úkor desítek i stovek druhých. Anebo tolik hlouposti a

zaslepenosti, že si neuvědomuje, že jen proto může tolik těžit z vlastnictví svých prosperujících hotelů a fabrik, jen proto, že zisk teče do jeho kapes na úkor těch, kteří se na práci podílí obdobnou měrou.

Jasně, tak to funguje, odpovídá mi Emil. Práce se tvoří, ale její produkty tečou ke kapitalistům, k držitelům kapitálu. Ale jde to snad jinak? Už jsme se přeci shodli, že lidé jsou od přirozenosti závidiví, lakomí, je to jako začarovaný kruh. Ne všichni jsou kolektivisté jako my dva. Ty je navíc paušalizuješ, to není dobré.

Jde to jinak, zvýšil jsem hlas. Lidé jsou především tvarovatelní, většinové stádo, co jde za silnými, schopnými, nechává se vláčet. A tak dnes bohužel to stádo otročí v kapitalistické hře finančních bossů, kteří mají moc a sílu. Ale sílu má i naše hnutí, naše hnutí není stádním, naše hnutí právě z řady vystupuje, má sílu vůle a smysl pro kolektiv. Z toho plyne, že pokud zbavíme moci egoisty, jejichž mysl se točí kolem peněz a obchodu, aby vládly zájmy lidu a národa, pak bude přirozené realizovat politiku bez finančních otrokářů a jejich sluhů, politiku postavenou na rovnosti příležitostí, kde bude prosperovat podnikatel i dělník, kteří se mají mít přeci především vzájemně v úctě - zemi jsou zapotřebí oba. A nepaušalizuji je, ale reflektuji nastavený systém, samozřejmě jsou všude výjimky, ovšem vládnoucí kapitalismus vede lidi k bezohlednosti. Řešením je revoluce.

Emil mi však nikdy za pravdu nedá: Jsi idealista. Je to samo o sobě pěkné, idealismus neškodí, ale měl by jsi se vrátit od snů k realitě.

A ty jsi zakaboněný pesimista, člověk slov a ne činů, takoví revoluci nedělají. Já věřím, že se změny dočkám a svůj život žiji jen pro to. Můj osud jednotlivce je mi lhostejný, nikdy se nepoddám, abych v životě konal službu těm sobcům. Než žít život v otroctví, raději v chudobě a cti, abych jednou odešel s hlavou nahoře.

Erik Lamprecht